

ност на несъзнателно употребената символика в ранната поема в сравнение със заземяващата, конкретизираща алегория *булото на срам и грях*); в „И аз ще бъда сам“ (1906) и „Далеко си“ (1906-1907) започва абстрахирането на образа *було*, свеждането му до застинал схематичен знак – *най-гъстото було на нощта* и *булото на мрака*. (Подобно на забравената „Милица“, тези две творби също остават извън антологичния хипертекст на Яворов. Навярно и поради съдържащите се в тях демонстративни автореминисценции, директно указващи *етимологията* на един символ. Изхвърленият от парадигматичната поезия на Яворов ред (*тъмно було – булото на срам и грях – най-гъстото було на нощта – булото на мрака*) всъщност проследява движението от неопределеност към ярка определеност, както и все по-засилващата се абстракция в образа. Може да се твърди, че в „Далеко си“ символът *було* вече престава да е функционален, пълноценно въздействащ, самостоятелен, въобще престава да бъде символичен, а символиката *було* става чисто орнаментална.)

В „И аз ще бъда сам“ освен подчертано експлицирания образ *було*, паралелно, но описателно-имплицитно, присъства *облакът*: „с *ураган* в гърдите, сам посред мъглите, / кого ще търся аз, кого ще *поразя*?“ (подч. м. Б. Д.). Отново можем да отбележим рязката раз-*пол*-овеност на символиките: *було* (*утроба*) – *поразяващ ураган в гърдите* (*облак*). В този смисъл имаме основания да четем стихотворението „Да славим пролетта“ (1907) до голяма степен като обърнатата, срещуположна версия и визия, т.е. като реализиране на невъзможното в „И аз ще бъда сам“ (1906). В определено чуждия или поне изненадващ за Яворов химничен дискурс могат да се съзрат удивителни съвпадения – *саван* (*було*), *прикрил трепета на жадната утроба* – *облак* (*аз, Мъжът; кипналата мощ*). Сякаш поетът иронично експериментира, преобръщайки една своя характерна визия в нейната противоположност.

Година по-късно Яворов отново употребява *булото* като